

Pagal nusistovėjusią Pirmosios instancijos teismo ir Teisingumo Teismo praktiką suinteresuotieji asmenys, taigi ir valstybės pagalbos gavėjas, valstybės pagalbos kontrolės procedūroje neturi teisės susipažinti su dokumentais. Todėl skundžiamo sprendimo 87–89 punktuose Pirmosios instancijos teismo padaryta išvada, kad nėra ypatingų aplinkybių, iš kurių būtų akivaizdžiai matyti, jog turi būti atsisakyta suteikti prašomą galimybę susipažinti su dokumentais, teisiniu požiūriu yra klaidinga. Priešingai, remiantis teismų praktika yra akivaizdu, kad visiems susijusiems dokumentams buvo taikoma teisės susipažinti su dokumentais išimtis ir todėl kiekvienas dokumentas neturi būti tikrinamas atskirai.

Be to, valstybės pagalbos kontrolės procedūra yra procedūra valstybės, kuri suteikia pagalbą neturintiems teisės gauti valstybės pagalbos asmenims, atžvilgiu. Todėl kalbant apie galimybę susipažinti su dokumentais turi būti laikomasi taisyklės, kurią pats Pirmosios instancijos teismas yra pripažinęs teisinga byloje dėl valstybės išipareigojimų neįvykdymo pagal EB 226 straipsnį, būtent kad tokiose byloje visuomenė neturi teisės susipažinti su dokumentais.

Be to, remiantis skundžiamu sprendimu darytina absurdiška išvada, kad visuomenė, remdamasi skaidrumui užtikrinti skirta norma, būtent Reglamentu Nr. 1049/2001 ⁽²⁾, naudojasi platesnėmis teisėmis, kiek tai susiję su galimybe susipažinti su dokumentais, nei su procedūra tiesiogiai susijęs pagalbos gavėjas, kuris, be to, turi teisę pareikšti ieškinį dėl procedūrą užbaigiančio sprendimo — būtent dėl to, kad šis sprendimas yra tiesiogiai ir konkrečiai su juo susijęs EB 230 straipsnio 4 dalies prasme. Tačiau dar sunkiau paaiškinama yra kita pasekmė — kad būtent pagalbos gavėjo paraiška gali būti atmesta nurodant atitinkamą teismų praktiką, tačiau toks atsakymas į paraišką nebūtų galimas tuo atveju, jeigu paraišką pateiktų pagalbos gavėjas arba nesuinteresuotas tretysis asmuo, remdamiesi skaidrumą siekiančiu užtikrinti reglamentu.

Trečiu apeliacinio skundo pagrindu Komisija priekaištauja, kad skundžiamame sprendime tai pačiai sąvokai, būtent vienaskaita pavartotam žodžiui „dokumentas“ Reglamento Nr. 1049/2001 4 straipsnio 2 dalyje ir 6 straipsnyje suteikiama skirtinga reikšmė. 4 straipsnio 2 dalyje šis žodis reiškia, kad gavus paraišką turi būti nagrinėjamas kiekvienas dokumentas, tačiau Pirmosios instancijos teismas 6 straipsnį aiškino taip, kad juo remiantis gali būti prašoma leisti susipažinti ir su administraciniu aktu pavadintu dokumentų rinkiniu.

Ketvirtu apeliacinio skundo pagrindu Komisija teigia, kad pagrįsdamas savo sprendimą ne norminiu tekstu, o paties neatsižvelgiant į norminį tekstą išgalvotais postulatais, Pirmosios instancijos teismas pažeidžia EB 255 straipsnį.

Galiausiai Komisija teigia, kad Pirmosios instancijos teismas klaidingai konstatavo, jog sprendimo dėl paraiškos dėl galimybės susipažinti su administraciniu aktu priėmimo momentu abi įmonei *Technische Glaswerke Ilmenau GmbH* suteiktos valstybės pagalbos kontrolės procedūros jau buvo užbaigtos, todėl institucija neturėjo intereso laikyti šių dokumentų paslapyje, o tai, būtent dėl teisme nagrinėjamos bylos, iš dalies yra netiesa.

Atrodo, Pirmosios instancijos teismas taip pat klaidingai remiasi tuo, kad Reglamentas Nr. 1049/2001 ankstesnę teismų praktiką ir atitinkamas procesines nuostatas valstybės pagalbos kontrolės srityje daro netaikytinas.

⁽¹⁾ OL C 331, p. 29.

⁽²⁾ OL L 145, p. 43.

2007 m. kovo 20 d. *Bundesverwaltungsgericht* (Vokietija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *Arcor AG & Co. KG prieš Vokietijos Federacinę Respubliką*

(Byla C-152/07)

(2007/C 140/12)

Proceso kalba: vokiečių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Bundesverwaltungsgericht

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: Arcor AG & Co. KG

Atsakovė: Vokietijos Federacinė Respublika

Tretysis asmuo: Deutsche Telekom AG

Prejudiciniai klausimai

Ar 1990 m. birželio 28 d. Komisijos direktyvą 90/388/EEB dėl konkurencijos telekomunikacijų paslaugų rinkose (Konkurencijos direktyva ⁽¹⁾) ir 1997 m. birželio 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 97/33/EB dėl telekomunikacijų tinklų sujungimo siekiant užtikrinti universaliasias paslaugas ir sąveiką vadovaujantis atvirojo tinklo teikimo (ATT) principais (Tinklų sujungimo direktyva ⁽²⁾) reikia suprasti taip, kad nacionalinė reguliavimo institucija negali 2003 m. įpareigoti su viešuoju vietiniu telekomunikacijų tinklu sujungto jungiamojo tinklo operatoriaus mokėti dominuojančią padėtį rinkoje užimančiam vietinio tinklo operatoriumi mokestį, skirtą padengti deficitą, kuris vietinio tinklo operatoriumi susidaro teikiant priegabą prie vietinės linijos?

Jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai:

Ar į tokio išpareigojimo pagal vidaus teisės nuostatą prieštaravimą Bendrijos teisei turi atsižvelgti nacionalinis teismas, nagrinėdamas bylą dėl jungiamojo tinklo operatoriaus reikalavimo patenkinimo?

⁽¹⁾ OL L 192, p. 10.

⁽²⁾ OL L 199, p. 32.

Jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai:

Ar į tokio išpareigojimo pagal vidaus teisės nuostatą prieštaravimą Bendrijos teisei turi atsižvelgti nacionalinis teismas, nagrinėdamas bylą dėl jungiamojo tinklo operatoriaus reikalavimo patenkinimo?

⁽¹⁾ OL L 192, p. 10.

⁽²⁾ OL L 199, p. 32.

2007 m. kovo 20 d. Bundesverwaltungsgericht (Vokietija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *Communication Services TELE2 GmbH prieš Vokietijos Federacinę Respubliką*

(Byla C-153/07)

(2007/C 140/13)

Proceso kalba: vokiečių

2007 m. kovo 20 d. Bundesverwaltungsgericht (Vokietija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *Firma 01051 Telekom GmbH prieš Vokietijos Federacinę Respubliką*

(Byla C-154/07)

(2007/C 140/14)

Proceso kalba: vokiečių

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Bundesverwaltungsgericht

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: Communication Services TELE2 GmbH

Atsakovė: Vokietijos Federacinė Respublika

Tretysis asmuo: Deutsche Telekom AG

Prejudiciniai klausimai

Ar 1990 m. birželio 28 d. Komisijos direktyvą 90/388/EEB dėl konkurencijos telekomunikacijų paslaugų rinkose (Konkurencijos direktyva ⁽¹⁾) ir 1997 m. birželio 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 97/33/EB dėl telekomunikacijų tinklų sujungimo siekiant užtikrinti universalias paslaugas ir sąveiką vadovaujantis atvirojo tinklo teikimo (ATT) principais (Tinklų sujungimo direktyva ⁽²⁾) reikia suprasti taip, kad nacionalinė reguliavimo institucija negali 2003 m. įpareigoti su viešuoju vietiniu telekomunikacijų tinklu sujungto jungiamojo tinklo operatoriaus mokėti dominuojančią padėtį rinkoje užimančiam vietinio tinklo operatoriui mokesčių, skirtą padengti deficitą, kuris vietinio tinklo operatoriui susidaro teikiant prieigą prie vietinės linijos?

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Bundesverwaltungsgericht

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovė: Firma 01051 Telekom GmbH

Atsakovė: Vokietijos Federacinė Respublika

Tretysis asmuo: Deutsche Telekom AG

Prejudiciniai klausimai

Ar 1990 m. birželio 28 d. Komisijos direktyvą 90/388/EEB dėl konkurencijos telekomunikacijų paslaugų rinkose (Konkurencijos direktyva ⁽¹⁾) ir 1997 m. birželio 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 97/33/EB dėl telekomunikacijų tinklų sujungimo siekiant užtikrinti universalias paslaugas ir sąveiką vadovaujantis atvirojo tinklo teikimo (ATT) principais (Tinklų sujungimo direktyva ⁽²⁾) reikia suprasti taip, kad nacionalinė reguliavimo institucija negali 2003 m. įpareigoti su viešuoju vietiniu telekomunikacijų tinklu sujungto jungiamojo tinklo operatoriaus mokėti dominuojančią padėtį rinkoje užimančiam vietinio tinklo operatoriui mokesčių, skirtą padengti deficitą, kuris vietinio tinklo operatoriui susidaro teikiant prieigą prie vietinės linijos?